

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Concilia Galliæ Narbonensis

Baluze, Etienne

Parisiis, 1668

Statvta Gvidonis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14646

STATUTA GUIDONIS.

STATUTA Guidonis Fulcodij Narbonensis Archiepiscopi edere placuit inter Concilia Gallie Narbonensis, ut exemplum & auctoritatem doctorum virorum sequeremur, qui privatas illustrium Episcoporum constitutiones putaverunt edendas esse in tomis Conciliorum. Præterea fuit huic viro tam excellens ingenium, tanta rerum divinarum ac humanarum cognitio, tantæ denique virtutes, & ipsæ tam excellentes, ac tanta dignitas, ut cunctæ illius lucubrationes auro contra æstimandæ sint, summæque cura colligendæ. Natus ille in prima Narbonensi, familia Grossa, parentibus sanctis & rerum humanarum contemptoribus. Illi cura posteritatis. Itaque uxorem duxit, ex qua nonnullos liberos suscepit; quos, ut tradit Prolemæus Lucensis, in cultu enutrivit divino. Advocatus in utroque jure in Curia sancti Ludovici, magnam illico ac bonam famam sibi comparavit. Adscitus non ita multo post inter intimos Principis, consiliorum ejus particeps, & arbiter maximarum controversiarum quæ per ea tempora viguerunt. Mortua verò uxore, cum animum adjecisset ad clericatum, factus est primò Archidiaconus inde Episcopus Aniciensis in Vellaunis, gratiam & auctoritatem semper retinens apud Principem. Unde cum Narbonensis Archiepiscopus, qui tum erat Jacobus, interventionem Alexandri IV. postulasset apud Ludovicum adversus Seneschallum Carcassonensem, Alexander ad amicos Principis ea de re scribens, non omisit Guidonem Episcopum Aniciensem. Vacante dein Ecclesia Narbonensi per mortem Jacobi, Guido illi

substitutus est Canonorum suffragiis anno MCCLIX.
vi. Idus Octobris ; ut patet ex Decreto electionis
eius, quod habemus ex archivo Archiepiscopi Nar-
bonensis. Post aliquot deinde annos Urbanus Pa-
pa IV. eum sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalem
creavit, & ad episcopatum Sabinensem transtulit.
Sed is oblatum honorem rarissima moderatione
refusavit, dicens operam suam esse necessariam
Ecclesiæ Narbonensi, adeoque petere se supplici-
ter ab Urbano ut se sponsæ suæ relinqueret. Ita-
que quoniam is omnino nolebat ab ea divelli, Ur-
banus, qui putabat publicam Ecclesiæ universalis
utilitatem anteponendam esse privatis commodis Ec-
clesiæ Narbonensis, auctoritate utendum ratus, ei
præcepit in virtute obedientiæ ut omni excusatio-
ne cessante in Italiam veniret, apostolicisque man-
datis morem gereret. Ea tempestate Anglia civili
bello ardebat. Et erant omnino magni motus, &
calamitosissimus familiæ regiæ status. Mittitur il-
lic Guido noster cum amplissima potestate, ut Ro-
mani Pontificis vicem gereret inter discordantes,
episcopi auctoritate ac sua industria controversias
sedaret quæ causam bello dederant. Interim Urba-
nus mortuus est. Ei tandem substitutus est Guido
Legatus, absens licet, ac ne quidem cogitans de ea
dignitate, adeo ut vix flecti potuerit ad eam sus-
cipiendam. Modestiam, abstinentiam, integritatem,
& ceteras sanctæ animæ excelsique animi dotes in
tanto viro referre, injuria virtutum fuerit. Atta-
men flere non possum, tam sanctum ac infractum
fuisse in ea divitiarum & dignitatis sede, ut cari-
tatem etiam erga liberos exueret quodam modo.

CAP. I.

Miriùs agit Guido quàm Justinianus adversùs corruptores sanctimonialium. Nam ille in Novella XI. decrevit ut si quis rapuerit, vel sollicitaverit, vel corruerit feminam religiosum habitum habentem, vel religiosam vitam ducentem, bona ipsius & eorum qui hujusmodi sceleris communiione contaminati sunt, religioso loco vendicentur in quo talis mulier habitabat, ipsi autem capitali periculo subjiciantur. Synodus in Trullo habita statuit canone IV. ut laicus excommunicetur qui cum muliere sanctificata Deo mœchatus fuerit. Et in universum canon Arelatensis synodi à Gratiano relatus 27. q. 1. cap. *Sciendum*, Deo sacratarum feminarum violatores, sacrilegos ac filios perditionis juxta Apostolum esse pronuntiat. Vide lib. V. Capitularium cap. CCXXXII.

CAP. III.

NON MINISTRENT] Prohibet Guido ne quis sacerdotum præsumat ecclesiastica sacramenta ministrare Christianis diœceseos Narbonensis, nisi priùs curam animarum receperint à Narbonensi Archiepiscopo vel ejus Vicario. Quod ab antiquitate sumptum, novitatem etiam fortasse redarguebat, temeritatem nempe quorundam monachorum, qui in Ecclesiis suis Presbyteros interdum instituebant inconsultis Episcopis; tamenetsi istud veritum esset ab Urbano II. in Concilio Claromontano & in Nemaufensi, ac postea confirmatum à sequentibus Pontificibus. Tum etiam perstringit fortassis audaciam mendicantium, qui per ea tempora episcopali nomini insultabant, & omnia parochorum officia in se trahebant, ut diximus supra in Notis

ad Concilium Biterrense anni MCCLV. Vide Concilium Vaurense anni MCCCCLXVIII. cap. LXXVIII.

CAP. V.

Prohibetur hoc capite ne mercata fiant die dominico, nimirum ob reverentiam dominicæ resurrectionis, quod prohibitum etiam est in libro I. Capitular. cap. CXLV. lib. V. cap. CLXXXVIII. & lib. VI. cap. CLXXXVI. Decreta Nicolai II. MS. cap. x. *Vt dominicis diebus mercata non fiant; exceptis annis feriis, & quæ ad victum pertinent.* Vide Notas nostras ad librum Agobardi de insolentia Judæorum, & Guilielmum Durandi in libro secundo de modo generalis Concilij celebrandi cap. LXIV. & lib. III. cap. LIII.

CONCILIUM BITERRENSE

Habitu anno MCCLXXIX.

POST mortem Clementis IV. Romani Pontificis, dum bonus Pontifex ac dignus Clementis successor quæritur, triennium ferme consumptum est. Interim Maurinus Narbonensis Archiepiscopus in fata concessit. Canonici Narbonenses de futuri pontificis electione tractantes, communibus suffragis elegerunt Petrum de Montebruno sanctæ Romanæ Ecclesiæ Notarium & Camerarium. Aberat tunc ille à provincia, ut qui esset Viterbij, ubi Pontifex Clemens mortuus erat. Hunc ergo cum elegerent Canonici Narbonenses, eaque electio comprovincialibus significata fuisset, illi literas scripserunt ad Cardinales Viterbij congregatos, rogantes, non ut electionem Petri confirmarent, sed